

januar 2012

Karibi 2012

Grenada

1. januar 2012, nedelja

St. George's

Malo dlje spim. Logično, če smo šli pa spat ob pol sedmih zjutraj. Po slovenskem času. Pa pojem zajtrk in padem na finto. No, na finto sva padla, ko sva kupovala maslo. In kupila margarino. Napis je res zavajajoč. Kakorkoli, zajtrk pojem in popijem koliko ali dve in sem spet kot nov. Naokoli! Peš, da se moje stare kosti malo razmigajo. Odločno zavračam vse pozive avtobusarjev in taksistov. Neomajan sem. In hodim. In hodim in hodim. In hodim in hodim in hodim. In ... se usedem. Brez hladnega piva ne gre. Nikakor. Pa, saj je to logično, prvi januar je in na ta dan je nujno popiti pивce (ali dva), da se človek brani pred dehidracijo. In ledvičnimi kamni. Tako me je naučil moj zdravnik!

Potem pa na hribček, na trdnjavo. Pod njo je parkirana Aida, ona kruzerica, ki smo jo srečali že ne vem kolikokrat v Mediteranu in potem še na Madeiri in na Kanarih. Polna je nemških kelnerjev, ki izgubljeno tavajo naokoli in kot taka idealna za pobiranje turističnega davka. In kaj se to mene tiče. Se me! Pred razvalino so mojstri domorodci postavili mitnico in pobirajo vstopnino. Danes, ko nihče ne dela! In moram plačati, da lahko naredim fotko od zgoraj. In plačam. In fotkam. In grem ven. Mimo kapije! A-ja-ja-jaaah! Jasno, ona je bila res samo za butaste kruzerske turiste (in mene). Poti na trdnjavo je kolikor hočeš in ostale, ki ne vodijo direkt od kruzerskega docka, niso omitničene. Ok, saj je toliko, kot pol piva in za pivo mi ni škoda denarja, ampak, butasto se pa res počutim. In to je najhuje.

Mesto je kot izumrlo. Danes je praznik. New Year's Day. In jutri tudi (pa sem mislil, da imamo le Slovenci dva dni frej za novo leto). In imenuje se svečanosti trenutka primerno. Recovery Day. Vse je torej zaprto in po ulicah skoraj nikogar. Le ena stvar je, ki je vredna vsakega denarja (čeprav je čisto zastonj) in mi bo ostala dolgo v spominu. Na eni prikolici (ki sem potem videl, da se celo sama fura naokoli) se gnete kakih dvajset muzikantov. No, če se jim lahko tako reče. Dvajset bobnarjev. In naredijo neverjetno vzdušje. Neverjetno vzdušje! Igorju bi se kar zmešalo, tako bi užival v teh karibskih ritmih. In, kar je najbolj neverjetno, s tolkali zašpilajo melodijo. Ok, karibsko, a vendar. Res super! Še nekaj časa jih sledim po praznih uličicah St. George'sa, potem mi uidejo. Hitrejši so od mene, še posebej takrat, ko se ustavim na prepotrebem pivu.

Vesna preko dneva pere, pospravlja barko in pripravi večerjo za dve posadki. Za glavno jed je barakuda. Prvič jo jem in sem malo skeptičen. Ampak, belo meso je odlično. Smetanovo mandeljnova omaka se ujame z nežnim okusom mesa in ostale priloge tudi. Smešno, za predjed imam zelo rad grške sarmice in fetu z olivami, pa je bilo to danes najslabše (ok, najmanj dobro) od vsega skupaj. Tudi šestletna Lucija je z užitkom jedla ribo, največja nagrada in zadoščenje za kuharico. Otroci niso fini in ne blefirajo pri hrani. Po večerji delitev posadke na spodnji in zgornji dom. V spodnjem so na vrsti risanke, v zgornjem pa klepet ob pijači. Veliko stvari mi David pove. Bivši poklicni morjeplovec. Za mene je to silno zanimivo!

na istem pomolu v St George dva slovenska plovila - mala kolonija !

kako varljiv napis!na hitro kupila maslo in potem doma ugotovila,da sva kupila margarino...

St. George

St. George

St. George

St. George

kruzerca Aida

na gradu

no, tukaj bi pa imela svoj parking

igralci na zanimiva glasbila

2. januar 2012, ponedeljek

St. George's

Danes je dan za počitek. Jasno, saj je praznik, Recovery Day. Lokalnih običajev res ne gre zanemarjati! In tako poteka življenje v ustaljenem ritmu preko celega dneva. Najprej zajtrk, potem malo sprehoda do apartmaja, kjer sta bili nastanjeni Katja in Lucija, ko sta prišli sem. Pripluli sta. S kruzerico. Konec leta se te grdosije selijo iz Mediterana in atlantskih otokov na Karibe in pet dni morja pa zakomplicirana logistika letalskih prevozov (za instant kruzerske turiste) je povod za zonderangebot-rajaner tip karte. Na Kanarih sta se vkrcali in na Grenadi izkrcali, vmes pa obiskali kar nekaj otokov. Idealno. Medtem je David s posadko štoparjev (ki so mu celo plačali za prevoz) lužo preplul v svojem katamaranu. Končna finančna kalkulacija je bila celo pozitivna, mi zagotovi. Karte za katamaran je uspel dražje prodati, kot sta dekleti plačali za kruzerico in apartma tukaj. Super. Ej, ko bi Mitka to vedela lani! Ali pa Anita letos...

In sprehod nas tako utruja, da posedimo v marinskem barčku. In čakamo. No, jaz bolj poslušam. Pridruži se nam Izraelec, mlad fant, ki je plul skupaj z Davidom. Zanimivo mi je poslušati to debato. In po napornem kofetkanju se prileže malo snacka. In po snacku v oštariji še snack na barki. Premik na barko, kakih 100 metrov ga je, je kar kompliciran. Še premik med barkama na istem pontonu je triki. Začelo je namreč deževati. In ko tukaj dežuje, potem Dežuje (z veliko začetnico). Saj, pada minutko ali dve in potem je nekaj časa mir. Ampak, začne tako nenadoma, da ni več kot sekunda ali dve časa, da se skriješ pod streho. Ali pa ostaneš pod tušem. Premiki med strehami morajo biti previdno planirani. Kakorkoli, z Davidom izmenjava nekaj dragocenih datotek. Zame so to navtične karte celega sveta, zanj risanke za Lucijo. In bereva pilote za Pacifik. In pijeva pivo. In nekaj pojemo. In popijemo še kakšno malenkost in spet poslušam in se učim. In ura je noč. In takrat se spi. Vsaj nekateri spijo. Moja noč bo kratka, se bojim. V Sloveniji se jutri začne prvi letošnji delovni dan. Že ob dveh ponoči po našem času...

Lucia in vrtnar njihovega apartmaja

tudi s konji se premikajo naokoli

Katja in Lucia v marini

streha iz bambusovih strešnikov

calaloo pred kuhanjem

kapitanske debate

za večerjo calaloo juha po moje in barakudin namaz z domačim kruhom-na sliki Katja, Lucia in David

rožice tukaj naokoli...petelinov in kur je pa tudi veliko tukaj :)

3. januar 2012, torek

St. George's

In se je začel. Zunaj dež, notri telefoni. Zmagovita kombinacija! Kakorkoli, od treh ponoči in do enajstih dopoldne sem intenzivno v službi. Potem je bolje. V Sloveniji se šihit koča in midva tukaj sva frej. Komaj čakam, da grem na Pacifik, da bom frej že ob šestih zjutraj! Sem pa zato kar ponosen nase, da sem poleg vsega tega uspel narediti še veliko nujnih vzdrževalnih del na barki: privezal sem en štrik, hotel priviti vijak in ugotovil, da ne najdem imbus ključev in rezervoar z vodo napolnil do polovice. Veliko je bilo torej postorjenega, ostalo drugič.

In potem z busom naokoli. Tu smo Slovenci (skoraj) v večini. Malo po zaslugi tega, ker nas je pet in še bolj zato, ker so busi majhni. No, veliki se po tukajšnjih cestah itak ne morejo premikati. Pa še šoferji so pravi divjaki. Ves čas vozijo po levi. Do St. Davidsa gremo, Davida zanima suha marina in gre preveriti strokovnost personala. Katja pa lepoto bivalnega okolja. Mnenja so deljena. Odločitev bo tesna. Počakajmo na izid glasovanja in uradno objavo rezultatov. Jutri. Manjana.

Zvečer na Loreni povečerjamo in popijemo (nismo valjda brez veze iz trgovine trogali kartona piva!). Še malo poklepetamo

in ura je noč. Bojim se, da bo nocojšnja za mene spet kratka.

mavrica nad marino

marina St Davids takoj po dežju

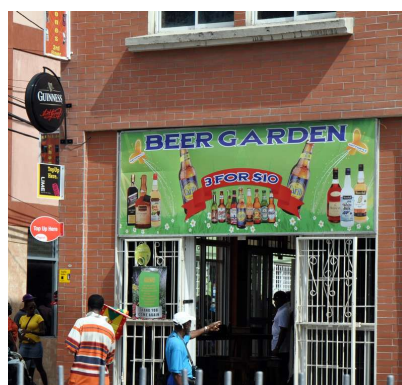
nekoč je bil vozen tovornjak

termiti si tukaj naredijo dom visoko nad tlemi

mango

tudi pivski vrti obstajajo

vožnja z lokalnim busom

original kopije dvd filmov-prodaja na cesti

tudi policaji imajo svojo kantino

4. januar 2012, sredo

St. George's

Kot bi imel dojenčka v hiši, ki zajoka ravno sredi najbolj trdnega spanca. Meni zajoka telefon. Že drugo noč zapored ne spim, kot je treba. In dopoldne delam. Krepko v popoldne! Ja, te dni bo napeto, saj to itak že vem.

Potem gremo naokoli. Dekleta in žene v šoping, desc i v čendlerijo. Po Atenah, najbolj založena čendlerija. Končno dobim varovalko, ki mi je crknila in jo kupim. Pa me prodajalka vestno obvesti, da se mi to ne splača. Če prinesem papirje, jo lahko dobim duty free. Varovalko?! Sledi test oštarije, ostalo bomo testirali manjana. Imajo hladno pivo, razne cocktaile in - slovensko zastavo. Zgleda mi, da je na Grenadi vse v duhu Slovencev. Od pontonov do fan. Ja, saj je logično, zakaj zahtevajo vize. Očitno se bojijo naše vsesplošne invazije.

Pa nazaj na barko. David v pripravo večerje, jaz v neuspešen pretep z internetom in dami v ponovitev šopinga. Oni dve to ne počneta na barki, jasno. In tokrat je šoping celo uspešen. In po živalsko kraljevi večerji je obvezen tarok. Tarok na Grenadi!

Ampak. Za jutri ostane še veliko stvari. Vesna si mora poiskati frčoplan za domov in jaz moram sedaj pa res že nujno do frizerja. Samo, to so skrbi za jutri, nocoj so dovoljene sanje. Kdo in kdaj je to že rekel? No, ta sigurno ni imel telefonov sredi noči...

celo noč je skoraj deževalo in posledice vidne tudi v dinghiju

izredno zanimivi plodovi

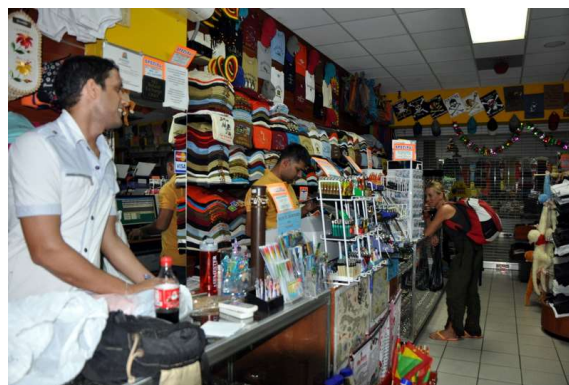
tako je pa celo drevo, kot božična jelka

celo SLO zastava med mnogimi zastavami v kafiču

tabla v kafiču

malo šopinga oz. bolj firbcanja

tarok na Loreni

5. januar 2012, četrtek

St. George's

Stvari se umirjajo. Samo še eno nočno bujenje je bilo. In precej manj mailov zjutraj. Vesna ima malo več, pa tudi ni panike. Tako imam celo čas za dopoldansko kavico v marinskem kafiču. Vesna se pa ta čas spravi pisat pritožbe. Kamorkoli namreč pogledamo, povsod najdemo informacijo, da vize za Grenado ne potrebujemo. In tako pravica Vesna napiše pritožbo in jo pošlje na posebej v te namene objavljen mail naslov. Mail naslov za pritožbe. Odgovor dobi tako rekoč v trenutku. Naslovnik neznan. Kavelj 22?

Popoldne pa v lov na karte. Greva do agenta, da Vesna zamenja let iz San Juana za kakega iz Tobaga ali Trinidada ali celo Barbadosa. Pa po krepki uri čakanja punca le izdahne, da to ne bo šlo. San Juan je v ZDA in takih kart se ne da zamenjat za non-juesej karte. Še eno prijetno presenečenje strička Sama. In še en Kavelj 22! In tako bo Vesna stopila še na tla Puerto Rica, želela to ali ne. No, bo stopila, če jo bo Liat uspel pripeljat do tja. Trikrat prestopa.

Meni so zvezde bolj naklonjene. Zvečer kar blestim v vsej svoji lepoti. Po več kot treh mesecih imam postržene lase. Res, da tega nihče ni opazil, a vendar. Zelo malo mi je teta odstranila nepotrebne navlake na glavi. Da ne pokvari moje grive, je rekla. Ampak, ne dam se pretentati. Vsem to veselo razlagam in potem (verjetno iz vljudnosti) le priznajo, da je razlika očitna. In to še ni vse! Še noge si dam zrihtati. Tudi to jim moram naravnost povedati, nepoznavalcem lepote. V high tech salonu rihtajo pedikuro. Na masažnem stolu in v banjici z utripajočimi barvnimi lučkami. In z nebroj kremic, žavbic in sploh in oh. Tudi cena je temu primerna, ni se za zajebavat z nogami. 14 evrov za pedikuro in 7 evrov za frizerja je, kot mi kasneje pove domačin, ki je na obisku pri sosedih, zelo visoka cena. Se strinjam, za ta denar bi lahko dobil karton piva. Piva, ki se ga potem popije pri večernem taroku. No, nočnem taroku...

fish market v St George - ta gospa prodaja želvino meso !

prodajalci intenzivno filirajo in čistijo ribe

mix

glavna ulica v St George

meat market

celo nemško oštarijo imajo tukaj

naša Mala v marini

6. januar 2012, petek

St. George's

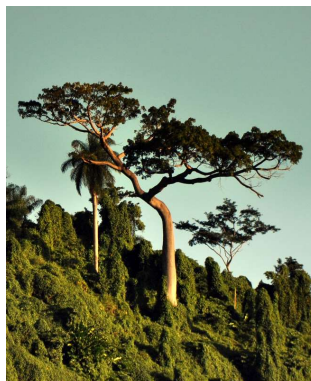
Čudovita noč. Spim do sedmih zjutraj! Potem moram nekaj narediti, ni pa pretirano in ob enajstih že gremo David, Lucija in jaz proti Prickley bayu. Jaz po rentiča, David preveriti ali mora za lastno delo v ship yardu res plačati po 90 amijev dnevno. Nisva uspešna. Rentiča za 20 evrov dnevno ni več, 90 ameriških dolarjev pa je vseeno treba plačati. No, bomo popili kafe in pozabili na to. Saj so še drugi ship yardi na tem svetu. In tudi rentiča potem najdem blizu marine, cena je sicer dvojna, pa še vedno nižja, kot drugje. Dami med tem kolovratita po mestu. Šopata ribe in meso. Samo, bolj malo pošopata. Pa drugič.

Popoldan pa midva z Vesno na najbolj znani fish festival na svetu pa čak i šire. V Gouyave. Od več lokalcev smo slišali, da to je sploh in oh. Must see. Vmes se ustaviva na kosilu, Tonček je pač lačen in če je Tonček lačen, mora jesti. Še dobro, da je bil Tonček lačen! V Guayave prideva še malo prej, kot bi bilo potrebno. Namenoma, da najdeva parking in malo še pofotkava pri dnevu. In. In ne najdeva nič. Ok, najdeva razlupano in zanemarjeno mesto, ki neprimerno bolj spominja na črno Afriko, kot na Grenado. Festivala pa nikjer. Pa vprašava. Jes-sr-it-is-hir. Kje? Tukaj je samo bencinska črpalka. Hir-hir-strit. A? Pa pogledam v za dober avto široko cesto in res vidim na koncu en kiosk. Verjetno je kak trg zadaj in tam se dogaja. Ampak. Kot se kasneje izkaže, je bil ta kiosk tretjina festivala. Do sedmih kolovrativa in uspeva pojesti pol jastoga (mimogrede, oni iz naše plinske pečice je bil boljši, da ne govorim o prilogi) in nekaj kosov marlina. In tale mečarica je narejena kot v najbolj zakotnem fish & chips fast-foodu, recimo kot osel v Nordseeju. Neužitno do te mere, da celo jaz pustim. Jaz, ki vedno vse pojem! In to je vse od silne ponudbe fish carnivala. Nategunac na kvadrat.

Večer mine v taroku, kako drugače.

zaraščeni gozdovi med potjo

nekatera drevesa celo pokukajo iz gozda

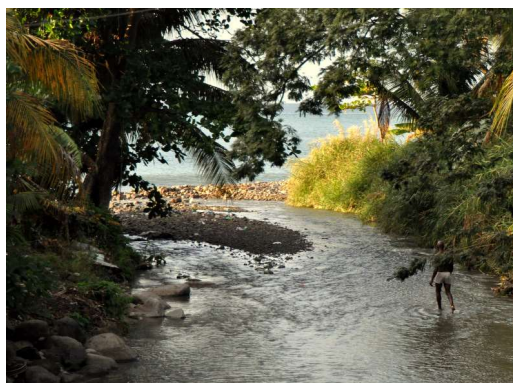
Halifax laguna

in sredi gozda hiška

Guayave

skozi mesto teče reka

fish festival

zelo veliko ljudi za tako malo mesto na cesti

Katjina pizzeria

in ob reki hiške

mesto dokaj zanemarjeno

in na žici superge ...ničkolikokrat znana scena po svetu

7. januar 2012, sobota

St. George's

Danes gremo naokoli. Po zajtrku in kavi. Pogledali bomo marine in sidrišča na južnem delu otoka. Tega tukaj je ogromno. Tudi vožnje je kar nekaj, pa vse skupaj ne zgleda več kot par kilometrov, če pogledam na karto. So pa zato ceste take, da definitivno ne dobiš prehitro občutka, da bi bil lahko to majhen otok. Povsod je še dovolj prostora, tako v marinah, kot na bojah in na sidriščih. So pa ene bolj mirne, kot druge. Izbire skratka kolikor si srce zaželi.

In po napornem firbcanju zavijemo na kosilo. V eno domačo oštarijico z nekaj mizami (s tablico, da so rezervirane - v češčini) in univerzalno teto za kuhanje in streženje. In kuhinja je manjša, kot na Mali. Zato pa na steni visi uokvirjeno priporočilo za to oštarijico iz ene izmed lanskih števil Yachting Worlda. Ribe in lambije naročimo. Končno vemo, kaj so to lambiji. Conchi so jim rekli na St. Vincentu. Hrana je bila odlična.

Katja ima definitivno dovolj moje cincave in počasne vožnje in se odloči za povratek z avtobusom. Saj ni čudno, vsi avtobusarji me prehitevajo. In ko vozijo za mano ves čas trobijo. No, trobijo tudi, ko so pred mano. In trobijo, ko peljejo nasproti. Pravzaprav trobijo ves čas. Če je le opazijo pešca, ki bi lahko postal potnik.

Popoldne se z Vesno zapeljeva še malo na ogled. Pa nič ne vidiva. No, nič ne najdeva. Razen največje atrakcije. Vsaj za dame. Šoping. In po zame silno napornem šopingiranju je na vrsti sproščajoči tarok.

en prav kičast resort

takega dinghija pa bi verjetno imel vsak-s tem, da je mizica polna

na obali

Katja in Lucia mi mahata

vsi imamo žehte

po napornem plavanju je treba malo počivati

marina v zavetju vetra in morja

otočka povezana z mostom

Lambi v omaki - super dobro

Lucia jima razlaga, da bo čez tri mesece 6 let

Švedska ladja nekoč, danes restavracija in muzej

mix rožic ... meni je to prečudovito, ker sem fan rož

8. januar 2012, nedelja

St. George's

Tour de ile. In to z našim terencem, ki ima tako zanič ajnšlag, da moram kar nekaj ovinkov popravljati, da jih speljem. Da ne govorim o obračanju! In ceste tukaj so tako ozke in tako slabo označene, da je obračanje po križišču nekaj povsem običajnega. Avtomatik je, to je v redu. Samo. Ima pa še eno ročico in preklopnik. Z reduktorjem ali brez. Pogon na 2 ali 4 kolesa. Običajno ali močno delovanje motorja. Skratka 8 dodatnih ročno nastavljivih kombinacij. Pa bi rad naštimal malo manjšo porabo. Res ne rabim pogona na 4 kolesa za čisto počasno vožnjo po asfaltu. In ko to čudo svetsko nekaj poskusim predstavljati, mi celo uspe. Vključim reduktor na vsa štiri kolesa. Do sem šala mala, težava je le v tem, da ne gre več nazaj. Po (strmem) klancu navzdol moram pritisniti na gas, da se sploh premaknemo. Z avtomatikom, v drive poziciji, jasno. Ej, Tonček, tole ne bo dobro. Parkiraj in v miru nastavi, kot je treba. Medtem, ko Vesna poslika pol otoka meni končno uspe najti kombinacijo vseh ročic in šalterčkov, ki mi omogočajo premakniti to nesrečno ročico za reduktor v tako zeleno off pozicijo. I sad ne pipaj više! Jebeš tehniko, ki je sploh ne rabim. Skratka po 120 narejenih kilometrih sem utrujen bolj kot sicer po 500 km. Hja, če je človek enkrat navajen na normalno dober avto se težko prevaža s terencem. Še dobro, da sem ga dobil za sindikalno ceno. Če pa samo pomislim, da je najem terenca normalno precej dražji, lahko tako kripo najemajo samo mazohisti, ki so pripravljeni plačati več za slabšo vožnjo.

Kakorkoli, zaradi slabo označenih cest se takoj na začetku izgubiva in se pripeljeva direkt do prve atrakcije (ki sva jo nameravala preskočiti). Slapa sredi džungle. Midva in celo krdelo turistov z današnje kruzerice. In popolna ekipa pobiralcev davka. Neobičajno sitni so. Na Grenadi sicer nihče ne rine vate. Se jim ne ljubi. Običajno je tako, kot bi bil v Grčiji v oštariji, tukaj pa kot v Turčiji na bazarju. Ampak, pogruntam magične besede. Ajm-not-from-d-šip. Samo to izgovorim in takoj je mir. V trenutku za te carinike nisem več zanimiv. Slap... ja, saj ni nič narobe z njim, tudi lokacija sredi džungle je atraktivna, nekateri se celo kopajo v tolmu pod slapom v bujnem tropskem gozdu. Ne glede na to, da sem jih videl že kar nekaj, je slap vedno lepo pogledat. Če je ravno na poti. Ali pa če ga najdeš po pomoti...

Je pa zato gozdni rezervat Grand Etang s kraterskim jezerom zelo lep primerek džungle. Meni je to všeč, še vedno sem malo otroka in ko hodim skozi goščo, se spominjam prvih filmov o Tarzanu in knjige o Maugliju. In tukaj je res precej zaraščeno. Posledice Ivana so še vedno vidne, samo gozd se tako neverjetno hitro zarašča, da že čez nekaj let tega niti približno ne bo več moč opaziti. Vse je zaraščeno v trenutku. Skoraj je potrebno paziti, da ne stojiš predolgo na enem mestu, takoj si ovit z ovijalkami. Avto, puščen ob cesti, je lahko za opomin.

Nekaj mestec dava skozi in če sem pošten, me nobeno ni prepričalo. Vsa so si podobna. To so pravzaprav malo večje vasi, relativno zanemarjene, z nekaj trgovnicami in gostilnicami. In obveznem beauty salonom. Je pa zato narava za moje oči zelo lepa. In če destilarna ruma spada v rubriko narave, še posebej. In še eno kratersko jezero vidiva in na koncu otoka se končno peljeva po cesti, kjer terenec blesti. Le za moj križ bi bila še vožnja z Jugom vseeno bolj prijetna. In povsem možna. Na koncu te brezpoti je mangrovo močvirje. In v to močvirje vodi pot, ki mi zglada relativno nova, najbrž narejena takoj po Ivanu 2004. Pa se motim. Vse skupaj ni staro niti dve leti. Vzidana tabla s posvetilom nosi datum 31. januar 2010.

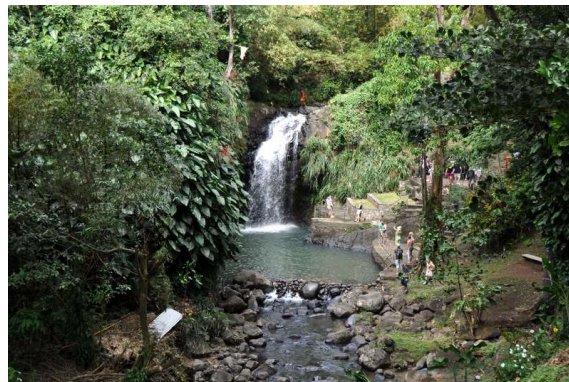
Na lepi plaži, stran od ustaljenih turističnih poti, je kar nekaj domačinov. Na piknike so prišli, kopanje je tukaj prepovedano. Val na privetrni strani otoka je občutno prevelik. Za naju je pa priložnost, da nekaj malega pojeva. Pa zavijeva v prvo oštarijo in v prijetnem okolju naročiva. In se naserjeva. Kuhar je Nemec in hrana temu primerno zanič. Ko omenim Vesni, da je lambi paniran, je strumen: ja-panirt-ja-naturlih. In mahi mahi je s tržaško omako. In kostmi in črnim mesom. Ah, ja. Cena pa skoraj dvojna včerajšnjim.

Še Carib Leap in počasi nazaj domov. Skozi džunglo, tokrat izven glavnih poti. Še bolj divje, še bolj zanimivo za mene. V celem dnevu skoraj ne vidiva turistov (onih par busov s kruzerce ne šteje). Meni je fino, le za grenaško ekonomijo to ravno ni najbolje. Še več, kar nekaj turističnih kompleksov je zaprtih. In nekaj že razpadajočih. Džungla ima svojo moč.

Svojo moč ima tudi večerni tarok...

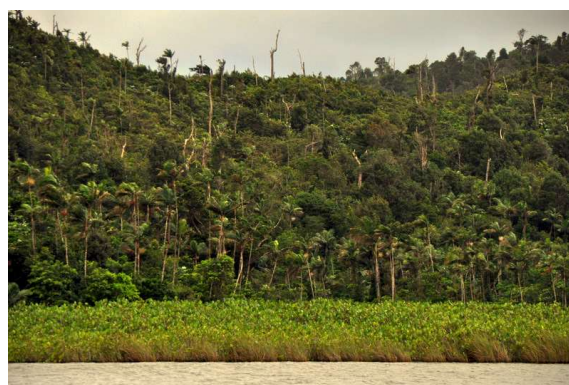
gospe pozirajo pri slapovih

slap ...slap, kot slap

najvišji prelaz na tem otoku

posledice Ivana

zaradi ugodnega podnebja rastline hitro zarastejo kar stoji na miru

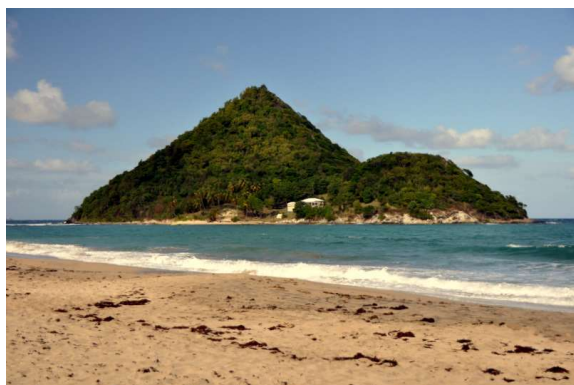
Tivoli

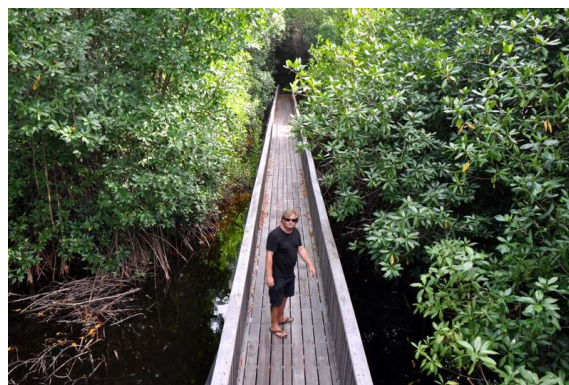
kratersko jezero

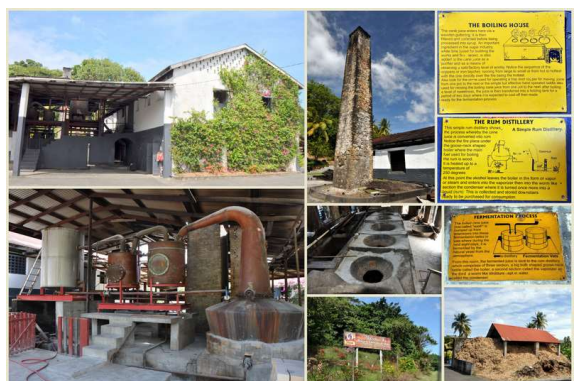
panirani lambi

mali otočki blizu Grenade

urejen park mangrove

destilarna ruma

Carib Leap

9. januar 2012, ponedeljek**St. George's**

Delam. Besno delam. Cel dan. Vesna tudi, le popoldne gre na kopanje in potem na sproščanje v šoping. Ni kaj dosti za napisati za danes. Vsaj ne kaj prijetnega. Edina svetla točka je dogovor z Branetom. Zmeniva se, da prileti na eno švoh kafe drugi teden. In potem ostane na Mali nekaj časa. Fino.

In zvečer, jasno tarok. Zanimiva igra je danes. Največ je zatalanj in renonsov. A-ja-ja-jaaaah! Zgleda, da avstrijske karte niso najbolj primerne za trope. Ali pa je krivo 8,5% pivo, ki ga imam še iz Kapverdov. Kakorkoli, je pa zato smeh družbe podoben, kot po kakšni manj dovoljeni substanci...

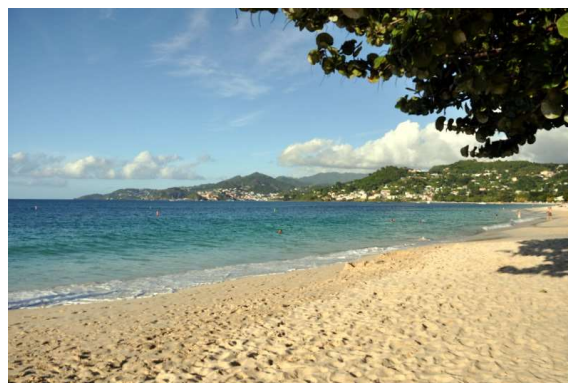
10. januar 2012, torek**St. George's**

Jutro je spet delavno, potem je bolje. Ker imamo avto, ga moramo izkoristiti. In se malo vozimo. Itak moram ponucati bencin, ki sem ga natočil še preden sem izklopil štirikolesni pogon. In sedaj ga imam toliko, da ne vem kam z njim. Razlika v porabi je več kot očitna. Pa gremo malo v šoping, pa na pijačko in naprej v čendlerijo in na kopanje in na pijačko in dan se prevesi v večer.

Vesna je tukaj zadnji večer in spodobi se, da nas pelje na večerjo. Po njeni izbiri. In malo tudi moji. Moja je toliko, da naj bo na walking distance do barke, da lahko popijem kakšno pivce ob večerji. Kakorkoli, poleg marine je ena domača oštarjica, kjer si naročimo okoli 20 različnih jedi in jih poskušamo. Moram reči, da so bile dobre, nikakor pa ne preobilne. Vrnemo se pozno in nocojšnji tarok odpade. Jutri midva vstajava sredi noči, Vesna ima frčoplan že ob pol sedmih zjutraj. Prvega od petih zaporednih. Me prav zanima, če bo ta povezava štimala...

nevarnost

plaža

11. januar 2012, sredo**St. George's**

Bujenje sredi noči. Tokrat ni telefon, ampak budilka. Vesna ima letalo že ob pol sedmih zjutraj. Saj ni daleč do letališča, a vendar. Spet lovimo zadnje sekunde pred zapiranjem šalterja. Celotna posadka je že zbrana in ko Vesna prevzame boarding karto, ugasnejo luči. Just-in-time!

Jutro mine v slabi volji. Moj plačani internet ne deluje. Pa sem ga kupil samo zato, da bo hitrejša in boljša povezava, kot z zastojem marinskim. Pa kupim še enega. Tokrat je bolje. Z Davidom se zapeljeva še enkrat do boat yarda, da dobiva točne podatke o ceni in časovnih okvirih. Ni panike. Potem pa vrnem avto. Sicer sem mislil, da bi podaljšal še za dva dni, pa se mi zdi, da nima smisla. Pa tudi tale vožnja po levi strani ni najbolj prijetna. In ravno, ko malo že mislim, da vse znam, padem na finto. Včeraj smo šli na plačljivi parking in smo bili štirje šoferji v avtu in smo pri mitničarju spraševali to in ono o plačilu, dokler nam možakar le ni povedal, da moramo na drugo stran, kjer je vhod. A-ja-ja-jaaaah! Sicer mi je bilo malo čudno, da je mitničar na sovoznikovi strani, pa se nisem dosti sekiral. Drugi običaji pač. To, da bi morda bilo potrebno peljati po levi strani, pa nam ni potegnilo. Res je, drugi običaji...

Popoldan nekaj brkljam po barki in nato ribja večerja pri Davidu in nato tarok in po taroku klepet in po klepetu spanje. Jutri je nov dan. Počasi se bo potrebno premakniti iz marine, pa mi to ne diši. Tu je fina družba. Ampak tu je tudi števec, ki se vsak dan obrne in mi pove, da imam po novem malo manjšo količino denarja v žepu...

12. januar 2012, četrtek

St. George's

Tole z internetom je res katastrofa! Sedaj mi ne dela niti drugi, plačani. Pa vlomim v tretjega in dela tako silno počasi, da še maila ne morem prenesti pred time outom. In nato poskusim četrtega, petega in uspem v treh urah silno neučinkovito odgovoriti na nekaj mailov. Katastrofa! Zgleda mi, kot da ima otok težave na mednarodnih linkih. Slaba tolažba.

Mi pa dan mine rutinsko. David me še vedno instruiira okoli antifaulinga, potrpežljivo mi razlaga, ko z njim hodim po čendlarajah in hardware storih. Potem naredi za večerjo še giros me pita (ma, pitajo me, pitajo na Loreni). Sledi, jasno kot beli dan, tarok. Tarok, ob pivu. Ma, če ga ni bilo skoraj karton, nič nočem.

Vesni se je včeraj in danes več dogajalo. Takole mi je napisala.

Tokrat me je v Ljubljani pričakalo sonce in še kar toplo je bilo.

Pot je bila po eni strani kar naporna, pa vendar ni bilo tako hudo kar je verjetno posledica 80% polnih avionov in sem imela tako po dva sedeža skupaj in sem se lahko vsaj stegnila. Je pa tako, da do Puerto Rica nisem dobila čisto nič za jesti, za piti pa po urgenci en čaj. V transferjih pa itak nimaš običajno nič oz. sem si kupila eno vodo po super US dolarski ceni.

Puerto Rico - kar sem videla iz aviona - katastrofa! No, predvsem San Juan - izredno gosto naseljeno, stolpnice, uf....

Najbolj mi je pa hecno bilo to, da po mesecu dni gledanja domorodcev, ki so temne polti, zagledam na letališču v Puerto Ricu same bele in to latino bel folk ... črnih skoraj ni bilo videti ... pa res ekstremno zašpehani vsi po vrsti, tako da sem še jaz bila med suhimi... pa seveda na veliko napisano, da sem v United States, pa prstne odtise so mi skenirali, pa zenice skenirali, tako, da sem sedaj v USA datotekah čisto skenirana. Seveda vse je dvojezično - z večjimi črkami po špansko, z manjšimi po angleško in jasno, da vsi govorijo špansko, vendar odlično govorijo tudi angleško - no, to govorim o posadki, ki je zaposlena na letališču. Letališče je res ogromnooo ... odkrito povedano mi je pa že bolj všeč tisto letališče v Tobagu ali Union islandu kjer ne potrebuješ eno uro, da prideš na prave gate.

No in potem v Puerto Ricu iščem Condorjev šalter (toliko, da samo orientacijsko vem, kje se bom čekirala in koliko časa mi ostane za ostali ogled letališča in prehrane) in slišim eno žensko, ki tudi obupano išče, tako da sva bili dve, ki sva iskali šalter. No, šalter je bil šele čez dve uri, ko na hitro postavijo zastave in table Ženska, ki je ravno tako letela iz Puerto Rica v Frankfurt je bila Nemka, stanujoča v Nurnbergu. Sedaj je bila 7 tednov na katamaranu s sestro in svakom. Ona je prišla na Kanarske otoke in potem počasi na easy so pluli. Tako, da so bili za silvestrovo sredi Atlantika. Ona je sedaj priletela v Puerto Rico iz Antigue. No, in ker sva imeli temo za čvekanje, sva ostali skupaj in šli na kosilo (ameriške ribse - ta pravel!). V Frankfurt smo prišli s polurno zamudo, ampak ni bilo panike, ker vem že od prejšnjic, da potrebuješ eno uro iz enih gat na druge gate. Seveda pa je bilo obvezno se toplejše obleči.

No in potem naša prelepa Hrvaška. Seveda kot že xxxkrat v zadnjih dveh dneh stojim v vrsti s potnim listom. In ko sem že mimo dečve, ki mi je skenirala potni list in strumno mahnem mimo šalterja, da nimam nič za prijaviti, me ogovori carinik po imenu in priimku in mi strumno pove, da on ve, da ni bila moja začetna postaja Frankfurt temveč Puerto Rico in a ne, kako pa on to ve ... pa mu mirno rečem, da je to verjetno njegovo delo. Pa ga je zanimalo, kaj sem delala v Puerto Ricu in mu odgovorim, da pač živim na barki in da tudi zato nimam nobene prtljage, ker sem vse pustila tam. Da pa, če želi, si lahko ogleda vsebino moje ročne prtljage, vendar bo razočaran, ker nimam nobenega litra ruma. Sicer pa, valjda ve, da nimam nič takega s seboj, če sem pa šla skozi ameriške preglede (no, na letališču v Puerto Ricu kljub temu, da sem imela na sebi poletno oblekico in spodnje perilo je senzor za kovine piskal - pa so se mi opravičevali, da jim ne dela ok - jebeš tako USA tehnologijo). Kakorkoli že, očitno se hrvaški cariniki dobro pripravijo na bodoče potnike in vse vedo od njih.... Hja, sem jim že delovala sumljivo oz. sem prihajala iz takih koncev... S tem, da je bila moja izhodiščna postaja Grenada, carinika res nisem obremenjevala, kajti zunaj me je nestrpno že čakal Igor, meni se pa po dveh dneh preganjanja po letališčih res ni pogovarjalo s carinikom.

Pozno popoldne pridejo ta mladi na pozno kosilo. Naš Jan govori sedaj že zelo veliko besed in se tudi trudi izgovoriti Vesna, čeprav sem na koncu Vesa ... no, dedi Tone pa lepo reče ... je spet kar malo zrastel. No, tudi drugi vnuk je kar zrasel (sodeč po hčerinem trebuhu).

Upam, da mi uspe iti spatiin zaspati ... in vstati ob sedmi uri jutri zjutraj ... uf, težka bo ...

13. januar 2012, petek**St. George's**

Petek, trinajstega. Jasno, da net ne more delat. Pa mi na začetku celo en malček dela in potem je spet konec in tako ostane celi ljubi dan. Pomaga mi samo moj stari Inmarsat. Ta vedno dela. In kasira... Da pa v petek trinajstega le ni vse tako črno, poskrbi dejstvo, da če ni neta, ni dela. Ampak, če ni dela, si ga je potrebno najti. Spravim se k pospravljanju orodja. Cel dan to počnem (ok, s prekinitvijo za kafe), pa zrihtam šele en del. Manjši.

Zvečer večerja pri prijaznih sosedih in potem, kaj drugega, kot tarok. Če tako nadaljujemo, bomo kmalu potrebovali nove karte. Ok, saj še ni panike, imam rezervne. Nekaj stvari je pa tudi na Mali redundantnih. Roštilj, tarok karte in ostale take pomembne stvari. Itak nameravam pa jutri ven in potem bo takih večerov manj. Škoda.

14. januar 2012, sobota**St. George's - Secret Harbor**

Danes je sobota in danes net dela sto na uro. Res je bil včeraj petek, trinajstega, definitivno. Me pa zato pokliče Janko iz Caracasa. Danes je tam in ga zanima, če kaj naokrog pridem, da kakšno pivo zmaže. Hja, Caracas je vseeno malo predaleč. Pa še v Venezueli je, deželi gusarski. Drugič. Naslednji termin je za dan žena, osmi marec. Lokacija ista.

Potem pa nekaj naredim, malo poskajpam z domačimi in nekaj pobučava z Davidom, grem plačat na mitnico, doživim infarkt, ko vidim ceno in počasi se odmajam ven. Ob štirih popoldan. Za slovo še foto-sešn z Davidove strani. Štirinajst dni sem bil tukaj, kar je zame rekord. Ok, Izola ne šteje. Pa moram reči, da je bilo prijetno. Vsekakor bolj, kot v Izoli.

Pravzaprav grem samo okrog ovinka do Secret Harborja. Urica in pol motoriranja in na srečo v dokaj sprejemljivih razmerah. Vala na južni strani nekaj sicer je, ni pa nič hudega. Sledi večerja. Sam si jo naredim. Prvič na Mali. In če nikoli ne šimfam nad tujo kuho, ne smem niti nad svojo. Tako sam sebi vljudnostno pohvalim dobro meso (ok, to ni bilo vljudnostno - meso je bilo res v redu). Pa paštica za zraven in pivo za živce. In, ko vse pojem in pomijem, kar tako za vsak slučaj pogledam, če imam net tudi tukaj sredi odročnega zaliva. Jasno, da ga imam. In celo zastoj je. Rezultat je tale dnevnik in kak mail in morda še Skype out klic. Pa sem že mislil, da bom lahko ob sveči v miru bral knjigo...

15. januar 2012, nedelja**Secret Harbor**

Sinoči so mi kar malo manjkale karaoke s sosednjega hriba. Nad Port Louisom je zgleda ena cerkev, kjer imajo bogoslužje v oni rock&roll različici z močnim ozvočenjem. In to vsak večer. Najprej pojejo (šlagerje?), potem so govorance (baje je to molitev, meni je ton bolj deloval kot politični govor kakega nestrpneža) in na koncu je nekajkrat aleluja. In po zadnji aleluji so karaoke zaključene. Aleluja! Saj sem si večkrat rekel, da bi šel pofirbat kako to zgleda v živo. Do sedaj sem videl samo na televiziji. Pa je vedno tarok prevagal...

Ampak. Tudi brez karaok in hektolitra piva sem spal odlično. To sidrišče je res mirno. Večinoma so okoli le mangrove, le na eni strani se da slutiti med bujnim rastjem nekaj hiš. In (skoraj) prazna marina. Tisti majhen del, kjer se vidi na odprto morje, pa je poln reefov. Tako vala sploh ni. Jezero. Pravzaprav je tod naokoli toliko koralnih grebenov, da je prav triki vplutje. Ok, saj so boje in še celo utripajo ponoči. Samo. Niso tam, kjer so na karti narisane in toliko raznih luči žmiga sredi penjenja valov na reefih, da brez satelitske navigacije niti pomislil ne bi na nočno vplutje. Nou-vej!

Današnji dan sem večinoma preživel v kabini in pospravljaj. Kar nisem pospravljaj, sem pa iskal razne stvari po netu. Cel zaliv je dobro pokrit z zastoj WiFijem. In ta tukaj celo dela! Mislil sem sicer oddingirat do oštarije na obali, pa je cel ljubi dan deževalo. Nalivi. Samo tako pogosti (in tako nenadni), da ni šanse, da bi kamorkoli prišel suh. Vsaj deset jih je bilo. Šele ob petih popoldan se je kokpit toliko posušil, da lahko vsaj tole napišem zunaj.

Kakorkoli, danes spet ne bo karaok in niti ne taroka. Bo pa še ena prijetna noč. Saj spet dežuje...

16. januar 2012, ponedeljek**Secret Harbor - St. David's Harbor**

Dan D. Naštiram si uro za ob šestih. Ob osmih bi bil rad v boat yardu, kot smo zmenjeni in potem ven in farbat barko. Ampak. Ne zbudim se ob šestih. Zbudi me telefon (in nujno-nujno delo) ob štirih. In delam do sedmih. Ok, malo več gasa bom dal, pa bo. Malo-morgen! Ok, več gasa sem že dal, samo šel nisem pa nič hitreje. Proti 6 Bf in valu in toku se Mala skoraj s full gasom prebija med 4 in 5 vozli. Včasih še manj. In dvakrat ali trikrat kljub ročnemu krmarjenju pade nekaj metrov v globino. Obup. Pa samo 4 milje zračne linije sem imel.

V St. David's harborju so boje. Malo me je skrbelo, kako se bom sam vezal, pa ni bilo težav. V prvem poskusu je bil ulov

uspešen. Pa dingija v vodo in v office. Niti motorja se mi ne ljubi montirat, kar odveslal bom, saj ni daleč. In samo tja grem in potem me dajo ven. Brez veze - motor. Daleč res ni, je bilo pa zato neumno misliti, da bo dogovor o dvigu veljal. Manjana. Sori-vi-ar-ful-tudej. Bat-ju-told-mi-der-is-nou-problem-in-đenuari. Hu-told-ju-det? Jasno, da je bila ona, še vizitko mi je dala. Pa ji jo pokažem. Aj-dont-nou-sambodi-vit-dis-biznis-kard. No, potem je malo omehčana, ampak prej kot jutri ob pol enajstih ne bo šlo. A-ja-ja-jaaaah! Ni kaj, to noč bom prespal na rolajoči se boji.

Plan B. Grem v čendlarije po nekaj robe. Večino je dobim, le en senzor za tekočine, ki mi je (spet) crknil imajo dvakrat dražjega, kot v Nemčiji. Enkrat mi je že crknil in sem uveljavljal garancijo in vse skupaj je bilo čisto simpl. Pošljem pokvarjenega v Novo Zelandijo in dobim dobrega. Sedaj mi je pa že malo zoprno in bom raje kupil novega. Samo ne za ta denar. Morda ga dobim ceneje na Bonairu. Brez tega, da ne vem na liter natančno, koliko imam nafte v enem izmed dveh rezervoarjev, me res ne bo konec.

Oglasim se še pri Davidu in Katji in malo poklepetamo, potem pa jaz nazaj na barko in nad maile. In nad komarje! Na obali jih je kot toče, vsega nekaj deset metrov na morju pa nobenega. Še en razlog več za sidranje.

17. januar 2012, torek

St. David's Harbor

Pripravljam se na foto sešn, Malo bi rad poslikal, kako gre ven. Pa je baterija prazna. Ah, ja... Malo še emajliram za službo in odgovarjam na telefone in tudi nekaj porihtam na daljavo (preko satelita, WiFi še ne dela, je še prezgodaj, verjetno), ko me pokličejo za dvig celo uro prej, kot sem bil naročen. Aja? A tudi kaj takega je možno?

Pa me dvignejo in jaz, novopečeni pomorec, jasno, ne računam, da moram imeti v žepu vse, kar rabim na kopnem. Telefon, recimo. In toliko, kot so bili prej z dvigom prehitri, so kasnili z lojtro. Ko sem šefu po uri-ali-toliko ponovno rekel, da lojtre še vedno ni, so v naslednji minuti (ne v minuti, v desetih sekundah!) prilaufali štirje črni vsak iz svoje smeri in vsak s svojo lojtro. In vsak je svojo hvalil in hotel, da izberem prav njegovo. Sto ljudi, sto čudi...

Potem pa skoup-of-vork. Davida počakam, da mi malo pomaga z nasveti. In greva do šefa. Na pogajanja. Začnemo okoli poldne in pri dobrih 1.800 dolarjih. Ameriških! Dvoje vprašanj zniža ceno na 1500 in po tehtnem razmisleku in manjših korekcijah se vse skupaj zvečer zaključi pri 500 USD. S skoraj enako vsebino. Sam se obvežem le, da bom narisal črto, do kje naj barvajo (za to hočejo, če berem ponudbo med vrsticami, reci in piši 856 amerikanosov) in da bom sam poštimal nekaj malenkosti na kobilici. Ni bila pravilno pobarvana in je barva odpadla, pa je treba malo pobrusiti. Urico dela. Za to so hoteli najprej 375 dolarjev, no dobili ne bodo nič. Ok, mene bo stalo kakih 10 dolarjev, ker bom moral nabaviti nekaj orodja, predvsem šmirgla. Lopovi!

Večer preživim na barki ob delu in špricanju proti komarjem. Čeprav je oštarijca na obali prav luščna. Mogoče jutri. Danes sem si raje sam spekel večerjo. Biftek z zapečenim krompirčkom. In omako s čilijem. Eh, kako je to kuhanje enostavno. Če imaš za vokalom Foodland z napol pripravljeno hrano...

18. januar 2012, sreda

St. David's Harbor

Dan se začne ob treh zjutraj. Telefon in nujna prošnja za eno malenkost, ki meni vzame samo minutko. No, saj mi res vzame samo minutko. Ampak tisto od 03:12 do 03:13 (AM, da ne bo pomote). In sem zbrihtan in potem delam naprej. Do osmih, ko sem zmenjen pri Nielsu, da napišemo kontrakt. Pa ni ob osmih in ni ob devetih in ni ob desetih. No, ob enajstih je vse ready in v recepciji mi pripravljajo papirje. Pa nekaj telefonarijo naokoli in čebļajo v njihovem pidgin jeziku (vse, kar razumem od te angleščine je Mala) in ko se vračam proti Mali (direktno, enih sto metrov stran od ofisa), je zamurc že tam in brusi propeler. O-pa-la! Ti so pa dobro zastavili stvari! Pa me pobara, če resno mislim, da mora propeler zrihtat. Resno, kako drugače? Aha, odgovori in pusti vse skupaj in odpeketlja. In ga ta dan ne vidim več. Zanimivo...

In se spravim nad kobilico. Dober posel je to. 150 evrov na uro plačan posel. V dveh urah je vse končano. Pa jo primahajo naokoli spet ta črni. Bojo prali barko. In jo perejo. In poslušajo ragge in nehajo prati in poslušajo ragge in odidejo s tranzistorjem na rami in poslušajo ragge. Na glas! Pri raggeju se pa res ne dajo motiti. Delo lahko počaka do jutri. In počaka.

Mene pa delo ne počaka. Cel dan imam maile in razne stvari za narediti. Po tej plati mi še kar paše, da je relativni mir okoli barke. Problem je samo, ker nikakor ne morem vedeti, kdaj in kaj bodo počeli. Niels mi pravi eno, dogaja se pa drugo. Niels je project manager. Švedanin, ki ima svojo barko na Trinidadu. Že najbrž ve, zakaj. Ne vem pa jaz, kakšen project manager je potreben za šmirglanje. Mi smo temu rekli preddelavec. Ampak. Tudi preddelavca imajo. In ta je črn.

Kdo bi to razumel.

Pa saj belih je več. Tudi Ditmar je bel. Nemec, inox mojster. Enega takega sem srečal v Prevezi in mi je davitse zrihtal, da so bili neprimerno boljši od motomarinskih, ki so delani samo za v marino. Oni so zdržali Mediteran, Atlantik pa jih je dokončno začel kriviti. Tale tukaj mi obljublja še močnejše. Za Atlantik bodo v redu, mi zagotavlja. Kaj pa za Pacifik? Tako kupujem davitse že tretjič, bojim se da ne zadnjič.

Zvečer pa večerja v Birtiji kod Tončeka - kdo bi si mislil, da bom na stara leta še kuhal. In priznati moram, prav čisto nič težko ni in tudi moja hrana je povsem užitna. Biftki celo boljši, kot v marsikateri slovenski oštariji. Tudi taki, poznani! Vidi se, da je Vesna našla res dobro meso, ki ga še jaz s svojo peko ne znam uničiti. Če le komarjev ne bi bilo toliko...

Mala v boatyardu Grenada Marine v St. Davidsu

Pa še iz druge strani

19. januar 2012, četrtek

St. David's Harbor

Ponoči spim. Nobenega telefona ni, kako prijetna noč. In vstanem in odreagiram na maile in grem preverjat immigration. Za Braneta moram namreč napisat en papir, pa bi prej rad z njimi preveril, če je v redu. Že včeraj sem se spravil nad to raboto. Policaja, jasno, ni bilo, pride jutri. Manjana. Ok. No, za vsak slučaj prosim Davida, če se lahko sprehodi mimo njihovega policaja in ga pobara, če je moj dopis v redu. Kmalu dobim jasen odgovor. Zanj je, če je pa za tega pri meni, pa on ne ve. Pa saj je za onega na letališču, kreten! Niti ni zate, niti za tegale tukaj. Kakorkoli, zgleda, da imajo na Grenadi izvršno oblast lokalni šerifi.

Niels mi ponovno obljubi, da bo barka oprana do desetih. No, ob desetih začnejo in ob enajstih je oprano. In potem jaz v naslednje pol ure narišem novo vodno linijo. Za to delo sem pa res več kot odlično plačan. Natančno 1.370 evrov na uro. Bom kar zaprl svoj SP in bom samo še vodne linije risal po svetu. Dve ali tri na mesec je zame, ki sem po naravi skromen človek, povsem dovolj.

Lokalnega šerifa ni bilo celo dopoldne in na vprašanje, kako je tukaj običaj, da delajo državni uradniki, mi teta v recepciji pove, da je posibl-det-hi-kams-afternun. Zahvalim se, mislim si pa svoje. Posibl je že, lajkli pa ni. Pa se motim. Stric pride in celo pokličejo me z recepcije, če ga še vedno želim videti. Pozorno pogleda dopis in on tudi meni, da je v redu. Za njega je, če bo pa za druge, pa ne ve. A-ja-ja-jaaaah! Dovolj kompliciranja. Če bo imel Brane slučajno kake težave, bomo pa strička Sama poklicali na pomoč. Saj imajo že (neprijetne) izkušnje z desanti na Grenado.

Popoldne se ne dogaja nič. Zato lahko v miru malo pospravim lokerje in zamenjam olje v sail drive. Sedaj, ko je barka na suhem je to mala malica. In samo zanima me koliko sem spet zaslužil na uro. Jurčka? Škoda, da nisem zahteval ponudbe tudi za to. In popoldne se prevesi v večer in ob večerih je večerja. Zadnja s tem dobrim mesom. Bo treba jutri v šoping. Ali pa vegi špagete jesti...

20. januar 2012, petek

St. David's Harbor

Dopoldne dežuje. Naliv za nalivom. En močnejši od drugega. Jasno, da se ne da delati in še bolj jasno, da mi nič ne delajo in najbolj jasno, da ni še nič narejenega. Kar malo nervozen sem, ker se nič ne dogaja, pa sem Nielsu stalno za vratom. Sveto mi obljubi, da bo barka v ponedeljek končana. V torek zjutraj grem lahko takoj prvi v vodo. Ok, se zmenim tako na recepciji, bomo videli, če bo držalo.

Ob enih še nič ne kaže na to, da bodo danes začeli z delom. Še trak ni nalepljen, kamoli kaj drugega narejenega. In potem se začne. Trak je nalepljen po pričakovanju zelo hitro, tudi spucana je hitro in poštrihana s primerjem še hitreje. Do pol petih je vse gotovo. Ali je tudi dobro narejeno, ne vem. Na te stvari se ne spoznam. Malo sicer interveniram, ker se mi zdi, da nekaj ni spucano, kot je treba, pa me Niels hitro prizemlji. To je njihovo delo in nikar naj se ne vtikam, ker oni že vedo kako je treba. Ja, to je čisto možno res, samo barka je pa le moja. In jaz se bom vozil z njo. Kakorkoli, da bi nespোরазum zgladil, me povabi na pivo. Pa se mi ne ljubi. Obljubim sicer, da pridem, pa me najbrž ne bo. Sem postal asocialen? Morda. Samo, utrujen sem od vsega tega in bom verjetno nocoj malo nadoknadil manko spanja.

Edina stvar, ki danes štima in je narejena pred rokom, so davitsi. Ditmar jih ima pripravljene. Prav tako je povečal luknjo v ročici krmilnega mehanizma. Še nekaj ga pobaram okoli pritrditve davitsov in lepo mi razloži. Dober vtis je naredil name. Sicer mi je lahko prodal kakršno koli nebulozo je hotel, ker se na te stvari ne spoznam, mislim pa, da je ni.

21. januar 2012, sobota

St. David's Harbor

Sobotno jutro je lepo in upam, da mi bodo danes kaj naredili. In pridejo in začnejo. In pride celo Niels. Samo. Niels pravi nekaj, delavci nekaj drugega in potem pravi Niels, da imajo delavci prav in da bo narejeno tako, kot menijo oni. In predvsem naj me nič ne skrbi. Aja? Ok, grem nekaj narediti v kabino in mojstri delajo. In naredijo. Pa preverim. Narejeno je tako, kot pravi Niels. Sedaj pa res nič več ne razumem. To je zame preveč komplicirano.

Dovolj je posedanja tukaj. Itak nimam nobenega vpliva na dogajanje. Mislim, da ga tudi Niels nima. Samo on dobi plačo za to posedanje. Grem na bus in v šoping hrane. Okoli tega boat yarda ni nič, samo džungla. In po šoppingu v Foodlandu do Lorene. David je ravno pri popravilu alternatorja. To delo mu sicer lepo uspe, mašince pa vseeno ne more zagnati. Hja, s praznim akumulatorjem ne gre. Pa se loti večerje in po večerji malo taroka. Že ko sem prihajal, sem se s taksistom na vhodu marine zmenil, da me pelje nazaj. Preveril sem tudi avtobuse in ti vozijo samo podnevi, morda gre kak še okoli osmih. Torej je taksi edina opcija. Vendar. Malo se vseeno usedemo na pijačo v marinsko oštarijo. In tam je tudi moj marogasto oblečeni taksist. Pijan ko čep. A-ja-ja-jaaaah! In bojim se, da so drugi podobni. Tu se itak pije non stop, pivo za malico v službi je povsem običajna stvar. Danes se ne bom vozil s taksijem. Tarok podaljšamo in Katja mi pripravi kabino na Loreni. Spet bom spal v Port Louisu.

22. januar 2012, nedelja

St. David's Harbor

Zvečer je začelo in celo noč je deževalo. Tudi jutro je deževno. Po kavi nekako le najdem malo predaha med nevihtami in grem do busa. In čakam. In čakam. Dva ali trije sicer pripeljejo mimo, pa noben ne ustavi. Pobaram črpalkarja, kjer čakam in vedrim, in mi zaupa, da bo danes težka, ampak naj kaj vztrajam in maham, bo že kdo ustavil. In čakam. in maham. In se mimo spet pripelje poln avtobus in ne ustavi, ko maham. In čakam. Pa si mislim, grem pa do avtobusne postaje, tam bom čakal vsaj sede. In grem. In pridem. In avtobusna postaja je - mesto duhov. Tam ni nikogar. Ah, ja. Nekako najdem in pobaram šoferja busa. Danes je nedelja, človek božji, a ne veš, pravi, avtobusi ne vozijo, samo ena proga vozi. proga številka ena. In to je njegova proga. To pa, jasno, ni moja proga. Preverim še pri dveh in - ista zgodba. Kaj pa busi, ki sem jih videl, ha! Ou-daac-prajvit-raajd-meen-vana-prajvit-raajd-meen? Načeloma definitivno ne. Razlika v ceni je 1:25! Ampak na koncu le popustim. Peš ne bom hodil preko pol otoka, bo pa tole najdražji avtobusni prevoz do sedaj, se bojim.

Kakorkoli, pripelje me do barke, kar je pa tudi nekaj. Plačam pa vseeno manj, kot če bi se peljal iz Ljubljane na Brnik. In se lotim dela šele ob dvanajstih. Dela, ki sem ga imel v planu za danes, ko je v boat yardu mir. Čiščenje inoxa in palube. Ko mi delajo po barki, ne morem prati palube z vodo. Samo. To popoldne pa ne morem prati, ker dež pere mene. Cel ljubi dan pada. Nekaj se sicer trudim, samo narejenega ni skoraj nič. Ah, ja. Sem pa zato perilo opral v domačem stroju. Le kdaj se bo posušilo, ne vem. Plani, plani...

23. januar 2012, ponedeljek

St. David's Harbor

Jutro je suho, še perilo se mi je posušilo preko noči. Upam, da vreme zdrži, da mi lahko naredijo do konca. V njihovo delo se sploh ne mešam več. Ne razumem ga in mi ne preostane drugega, kot da zaupam, da bo narejeno v redu. Zgleda mi ok. Edini problem, ki ga imam je, da ne morem uporabljati vode. V načrtu sem imel pranje palube, ker sem včeraj naredil tako malo. Pa ne gre. Bo pa ostalo neoprano, nimam kaj. No, proti večeru vseeno lahko malo naredim. S farbanjem zaključijo do dveh in ob štirih je barva že toliko suha, da lahko delam.

Danes je ponedeljek in je spet panika. Vsak teden je ob ponedeljkih isto. No vsak teden manj, a vendar je ponedeljek vedno najtežji dan tedna. Tipično dobivam (in odgovarjam) po kakih 20 (skoraj izključno službenih) mailov na dan. In ta tempo se ne manjša. No, sedaj ni problema, ker imam net na dohvat ruke, ko bom pa izplul, zna biti pa pestro.

Jutri me dajo v vodo. Ob pol devetih imam rezerviran termin, pa mi že nekaj komplicirajo. Če ne bom kmalu v vodi, zamudim na letališče po Braneta. Bo še zanimivo zjutraj, že vidim...

Frišno pepleskana Mala

Boatyard in oštarija v njem sredi džungle z mangrovimi (in komarji) v ozadju

24. januar 2012, torek

St. David's Harbor

Danes naj bi šel v vodo. Obljubili so mi ob pol devetih, resnica je malo drugačna. Skoraj dve uri kasneje. Ah, ja. Že včeraj sem Nielsa gnjavil, da narediva obračun, pa ni imel časa. Češ, kako veliko dela je to. Tudi danes zjutraj se kar ne zmiga. In na koncu malo povzdignem glas in vse skupaj je narejeno takoj. In to vse skupaj je praktično samo še en print papirja, ki ga že imam, le z drugim imenom. Organizacija, organizacija... In potem gre Mala v vodo. Pripravim se na foto session. Iz nahrbtnika potegnem fotič in ... ne dela! A-ja-ja-jaaaaah! Onega, ta pravega, je itak Vesna odnesla s seboj, tole je rezervni. Lens error. Ampak! Imam še rezervo rezervnega. Tega smo kupili na Baltiku za par evrov pred leti, ko nam oni pravi ni delal. Za gasilske slike bo v redu. Vendar, tudi ta mi nekaj sporoča. Battery low. In tema. A-ja-ja-jaaaaah na kvadrat! Saj imam nove baterije, samo te so na barki. In barka je v luftu. S slikanjem torej ne bo nič. Me pa stvar toliko zamoti, da mi mojstri barko skoraj vržejo v vodo še preden jo pobarvajo do konca. Dobesedno v zadnji sekundi jih spametujem. Ja, malo bo pa še vseeno potrebno pomigat z roko, ne da se cel ljubi dan samo sedeti v senci...

Kakorkoli, takoj grem dalje. Brane prileti čez slabe tri ure, jaz imam pa pred sabo dobrih 15 milj. Nekaj časa prijetnega down wind jadranja, potem z motorjem proti toku in vetru. No, tukaj vsaj vala ni in se da lepo pluti. David mi rezervira marino. Vendar. Oni o tem nič ne vedo. Sori-nou-spejs-is-avejbl-for-ju mi razlagajo po radiu. Čakaj malo stric, tako se ne gremo. Marina je precej prazna, za kako noč bo menda že frej. No, za eno noč mi pustijo biti tukaj. Vsaj nekaj.

Pa v taksi in po Braneta. Do sem vse lepo in prav, niti ne zamudim preveč. Samo. Brane je hotel kupiti denar na bankomatu. Pa je ostal brez denarja in brez kartice. In na letališču je samo bankomat, banka je v mestu. Pa čakava skoraj uro, da pride mojster bančnik in vrne kartico. Pri tem seveda sproži alarm, pa se nihče kaj dosti ne sekira. Pa saj je logično, saj gre samo za nedelujoči bankomat...

Šele sredi popoldneva sva končno na Mali in v prijetni družbi pršuta in ogrske salame. Švercovana roba. Pridejo še sosedje z Lorene in skupaj se mastimo s slovensko hrano. In potem smo skupaj na večerji. In po večerji smo skupaj pri taroku. In popijemo tudi kakšno pivo. Veliko piva...

Bankomat, ki papa kartice

Vsak po svoje se počuti kot doma: eni z Unionom, drugi s Caribom

25. januar 2012, sreda

St. David's Harbor

Danes se ne dogaja nič pomembnega. No, razen tega, da je v marini spet nova barka in da ima nocoj ta prižgano sidrno luč. Vsako noč je kakšna in tako označuje celo marino. Verjetno. Drugače si tega res ne znam predstavljat. Dopoldne delam, potem gremo z dingijem preko lagune v šoping v Foodland in že je popoldne. Zmenim se za še eno noč v marini in to predvsem zato, da se dostojno poslovim od Davida in Katje. Druženje mi je bilo res prijetno. Vsaj meni, upam pa, da tudi njim. Skoraj cel mesec sem ostal na Grenadi. Pa sem imel v načrtu samo nekaj dni. Nekaj zaslug, če ne že večina, za to promjenu plana je tudi njunih. In slovo bo ob večerji in po vsej verjetnosti tudi ob taroku. Le zakaj bi bilo danes drugače?

Na immigration sva opravila tako rekoč tekoče. Nobenega vprašanja zakaj imam jaz vizo, Brane pa ne. Ja, njemu je niso prodali, ker je prišel z letalom. Meni pa. Barabe! Pa še v čendlerijo skočiva z Branetom po venezuelsko zastavico in pilota do Bonaira. In hočeva kupiti mango na obcestnem kiosku. Pa hočejo imeti za par sadežev dobrih 10 evrov. Halo?! Toliko še na Madeiri ni bilo eksotično sadje. Bova pa banane jedla za en evro. In pila čilensko vino. Marino plačava še nocoj, da jutri lahko izplujeva ob svitu. Bom videl, če res vstaneva tako zgodaj...

Tarok

Tone in Katja

Je Brane zaskrbljen?

Družba na Loreni

Karibi 2012

Venezuela

26. januar 2012, četrtek

Port Louis - Blanquilla

Noč je bila kratka. Večer pa alkoholni. Vendar! Ne daj se Ines! Ob osmih sva odvezana in čez deset minut se že kopava v Anse Bay. Pogledam še moj čuveni propeler, pa je zložen. Aha, očitno se je že toliko obrabila barva v tečajih, da spet deluje, kot je treba. Vsaj nekaj. Morje je danes že dve stopinji hladnejše, kot ob prihodu na Grenado pred enim mesecem. Samo 28 stopinj še ima...

In ob devetih dokončno spustiva grenaško zastavico in gou-vest. Do Blanquille imava slabih 180 milj, jutri sredi dneva bi morala biti tam. Veter je dober, 5Bf polkrme. Mala leti kot sneta sekira. Mirno lahko računava na 150 milj v enem dnevu. In nekaj bo dodal še severno ekvatorialni tok, ki ga imava v pravo smer. Med 160 in 170 milj v 24 urah bi bilo za 11 metrsko barko odličen rezultat. Ob upoštevanju dejstva, da vozi sama. In da midva, vsaj jaz, bolj kot ne, zdraviva mačka. Večkrat se spravim spat, pa mi ne ratuje najbolje. Brane se počuti bolje in je glavni iniciator za Jupi.

In po dnevu pride noč. Danes se nama piratov ni za bati. Noč je temna, vala je kar nekaj in za povrh sva še kar daleč od obale.

Brane in križarka, na kateri je nekoč že plul

Strašno naporno jadranje

27. januar 2012, petek

Blanquilla - Los Roques

Z zoro imava nevihto, pa ni nič hujšega. Po nevihti pa vabo v vodo. In ne mine ura, ko palica zapoje. Šarkiča imava. Takega, poštene dimenzije. Samo kaj, ko je pretežak (ali pa midva preštorasta) za najin laks (uradno zdrži težo 22 kg). Skoraj je že na kljuki, ko naredi - pok! In midva sva v trenutku brez ribe. In brez vabe. A-ja-ja-jaaaah! Plan B. Danes bo za kosilo churasco. Sicer sva pa v Venezueli, mar ne?

Sidrava se za Blanquillo, nizkim in borno poraščenim otočkom, ki je venezuelski. Ne prijaviva se, upam, da naju ne pošljejo v šolo klavirja. Sicer pa itak pred nočjo nadaljujeva. Je pa plaža čudovita z bleščečo belo mivko, zadaj dve palmi in spredaj turkizno morje. In veter se dviguje, ponoči bova imela verjetno krmo F6.

Morje je že občutno hladnejše, le še dobrih 27 stopinj. In ponoči se je potrebno že malo obleči. Flis in dolge hlače so kar pravšnja oprava. In veter se dvigne na 6Bf E in val temu primerno. Že drugi dan zapored letimo kot sneta sekira. 150 milj v 24 urah. Po vodi. Po GPS pa še kakih 10-15 več. Tok nama izdatno pomaga. V drugi polovici noči je odprte samo še fragment genove brez glavnega jadra. Pa še to je očitno preveč, zgleda. Valovi naju pošteno rolajo in eden Malo obrne skoraj v ležeči stav. Demid-riport: polomljeno pohištvo. Odlomi se letvica, ki drži koš s smetmi in posledično le-ta poleti preko celega salona. Skupaj s smetmi...

Plaža je čudovita na Blanquilli

Brane v elementu

Morski pes, po novem ponosni lastnik najine vabe

28. januar 2012, sobota

Blanquilla - Los Roques

Dopoldne vplujeva v arhipelag Los Roques. La Orchilli se spretno izogneva. Tja res ne bi bilo pametno riniti brez vize in ustreznega clearanceja. Je vojaško zaprto področje. Zavijeva kar v prvo laguno, Francisquis. Malo slaloma med koralnimi glavami in reefi ne bi smelo predstavljat večjih težav Navionicsu. Navionicsu jih ne, je pa skoraj pogubno za potapljača. Kreten blesav, v enem redkih kanalov v arhipelag z vzhodne strani, se gre potapljat. Kolega na čolnu se nama lepo umakne (prepričan sem bil, da je prodajalec rib ali podobne šare). In kar naenkrat se nekdo zadere - ne pretiravam! - pol metra ob barki. Barki, ki leti s krmnim vetrom končno brez vala med sedmimi in osmimi vozli. Potapljač brez oznake! In kolega na čolnu tudi. Kreteni! Saj njegov epitaf bi bil klasičen: tukaj počiva Pedro, imel je prednost.

Pa na kopanje. Hitro kopanje. Potem jaz nad maile in delo, in na koncu oba nad pohišstvo, ki ga je potrebno zaflikat. Spet je nekako podobna situacija, kot sva jo imela z Igorjem. Tudi z Branetom tuhtava, kaj lahko uporabiva za protezo. Definitivno pa morava zadevo toliko popraviti, da je jutrišnji val spet ne polomi.

In ravno sva v elementu, ko mimo prižvižga (dobesedno) venezuelska guarda costera. Pa gremo pisat papirje. Najprej naj pokaževa svoje, ki jih jasno nimava. Pa se malo izmotavava na jezik. Nič ne razumeva. Tukaj jaz še posebno blestim. In potem na emrgencia. Kar pogledajo naj, koliko orodja je raztrosenega po barki. Makina? No makina, kučina. Ne vem zakaj, ampak coastguardovec se je samo nasmehnil. Od tu dalje pa v glavni pogajalski vlogi nastopa Brane. Najprej da na mizo pijačo. Pivce za vsakega. Od njih, midva morava ohraniti trezne glave. In pišejo in rišejo. In računajo. In izračunajo. 200 dolarjev. Ameriških. Za eno noč. O-pa-la! Glej si ga no glej čudo, Brane kar naenkrat spregovori oksfordsko španščino! Kako poceni jezikovni tečaj je to bil! In potem menjamo valuto in se cenkamo in rezultat je 50 evrov plus 4 (že popita piva kot avans) in za nagrado še eno flašo vode. Hoteli so sicer flašo vina, pa jih Brane absolutno ne razume več. Jasno, kdo pa se je kadarkoli sploh že naučil tega težkega jezika za samo 50 evrov...

Kosilo je bilo mesno, večerja pa francoska. Pate nicois. Vino je čilensko. Vode nimava več hladne, so jo policaji vso popili.

Takole parkirajo katamarani na reefu

Pa še malo kičastih spominov

29. januar 2012, nedelja

Los Roques

Noč je bila čudovito mirna. Naspal sem se kot otrok. Tudi temperatura je bistveno boljša, kot na Grenadi, kjer je bilo še vedno prevroče. Januarja. Pojeva zajtrk, se skopava in izplujeva.

El Gran Roque je prvi izmed otočkov, ki ga obplujeva. Edini, ki je višji od dveh metrov. Z nekaj barakami, ki naj bi predstavljale mestece. Vključno z raznimi zanemarjenimi skladišči in vojaško ladjo, sidrano pred otokom. Bajе naj bi bila ena izmed barak v vasici celo trgovina in druga naj bi bila oštarija. Jaz jih ne najdem. Zato pa ne moreva zgrešiti letališča. Tam je pestro. Avioni pristajajo v dobesedno minutnem intervalu. Kot Atlanta. Bodo morali zgraditi še drugo pristajalno stezo, zgleda.

Potem pa naprej. Dobrih 20 milj atolov je v smeri proti zahodu. Vsi so si podobni. Mangrove (kje ste palme?) in čudovito turkizno morje pred snežno belimi plažami. Tudi populacija homo turistikusa se proti zahodu korenito redči. Ok, saj tudi okoli letališča, kamor vozijo instant turiste, tako one za na plažo, kot one za pod vodo, ni panike. Sidrišča so takole okoli 10% zasedena. Samo nekaj milj stran so pa povsem prazna. In tako kolovrativa samo z genovo down wind med koralnimi grebeni in se naslajava nad prečudovito naravo. Albatrosi elegantno lovijo ribe in mangrove so polne ptic. Morje pa rib. In midva v tem neskončno uživava. Še posebej, ker poglede spremlja čudovita muzika iz Bozboruna. In hladno pivo v roki.

Do konca arhipelaga in potem vrževa sidro. Vrževa ga v morje tako čudovite barve, kot jo res zelo redko vidiš. V Mediteranu je ni. Še tista na Elafonisosu se lahko skrrije. In povrhu je to še pred atolom s pomenljivim in svetovno znanim imenom. Key West. Ej, Hemmingway, ko bi bil ti tukaj, ne pa na Floridi, kako lepo bi šele potem pisal! In na tem Key Westu je svetilnik. Eden zelo redkih v teh krajih. Pa preverim na mojem Navionicsu karakteristike. Red & white strips, 12 flashes, not working. Zanimivo. No, tokrat se karta ne moti. Vsaj podnevi svetilnik res ne dela. Prepričam se na lastne oči. Itak pa tej karti ne zaupam več slepo. Potapljačev brez oznak že nima vrisanih.

Pojedla bova špagete z ribo. Tuna bo. Iz konzerve. Ah, ja. Pa toliko rib je okoli v morju. In sidrana sva poleg dveh tunolovk. In morskega psa sva tudi imela že pol metra nad vodo. Midva pa mlativa konzerve. A-ja-ja-jaaaaah! Kakorkoli, po kosilu naju čaka še kopanje in potem dalje. Smer Bonaire.

Gran Roque ...

... ima letališče, ...

... in oštarijo ...

... in kramarijo

Večinoma so mangrove, razočaranje za tiste, ki pričakujejo palme na atolih

Plavanje na isto zahodnem robu Los Roques ...

... in tudi smorkljanje

No, končno tudi nekaj palm

Tako se pa sidramo

30. januar 2012, ponedeljek

Bonaire

Celo noč bremsava, da ne prispeva prezgodaj. Ne bi rada ponoči iskala boj po zalivu. Sidranje je prepovedano okoli celega otoka. Pardon, dovoljeno je v vodah, ki so globlje od 60 metrov... No, ob zori priplujeva pred Kralendijk in - zazvoni telefon. Matjaž z Mime. Takoj mi razloži, da sva že opažena. In kam naj prideva. Takoj en častni krog okoli Mime in potem na sosednjo bojo. In v dingija in na obisk. Pa malo pogučamo in potem midva z Branetom na clearance in do Digicela. In spet so težave. Na Digicelu, immigration in customs so brez pripomb. Na vse pretege mi hočejo prodati modem. Sicer, da ne dela, ker oni imajo pa tako super moderno omrežje, ki ga še ni na svetu. Hja, Mobitel je to imel že vsaj deset let nazaj. Na koncu le pristanejo samo na SIM. Saj punca za šalterjem je res luštna, samo...

Ampak. Net ne dela. Kako poznano. Ok, kot vedno v takih primerih. Call center hot line in Matjažev delujoči internet in ogromno časa, pa je Mala spet omrežena, kot je že bila nekoč v Evropi. Vsaj dvajset rdečih zastavic imam na to-do listi. Kolikor se sploh da, delam. Brane se dolgočasi, prav žal mi ga je, samo to moram narediti. Tako do večera. Potem pa na Mimo in na večerjo. Rebrca na žaru so v glavni vlogi, še kar nekaj drugih dobrot pa (vsaj skozi moje oči) dobro dopolnijo vse skupaj. Lušno klepetamo in večer se prevesi v noč in ponoči se gre lahko spat. No, vseeno si z Branetom na Mali privoščiva še eno flaško za lahko noč.

Po dolgem času spet na Mimi - skupaj s kaptaanom

Mala, pogled z Mime

31. januar 2012, torek

Bonaire

Zadnji dan januarja. Tipično vreme. Sončno jutro, trideset stopinj. In jaz s kavo v roki za mašino. Besno delam, da čim več naredim. Lepo napredujem, ura pa tudi. Potem sledi odmor za malico. Malica tukaj zgleda takole: usedeš se v dingija, vzameš s seboj pivo in se odpelješ na reef na snorkljanje na sosednji otok, Klein Bonaire. Pa naju Mitka in Matjaž ustavita preden se spraviva v vodo. Tam, kjer smo, ni nič za videt. In gremo z dingijem z boje malo stran na obalo - čudovita bela mivka in za njo slano jezero s flamingi. To in še več! Če le sto metrov stran pod vodo ni bilo nič kaj za videt, je tukaj povsem druga pesem. Kar dobro s koralami poraščen reef in množica različnih pisanih rib. Tudi velikih. Še želva plava z nami.

In rangerji so tudi. Ti so na čolnu. A-ja-ja-jaaaaah! Takoj nam povedo, da je to protected zone v narodnem parku. In da smo naredili serious offence, za kar smo lahko heavy fined, vključno z zaplenbo vse opreme. Dingijev in outboardov v prvi vrsti. Baje smo tam, kjer ne bi smeli biti niti v sanjah. In za povrhu še brez dovolilnice, ki jo rabimo za snorkljanje kjer koli okoli Bonaira. No, po malo pogovora, se nekako zmenimo, da bo dovolj, da kupimo le dovolilnico. In v spremstvu rangerjev lepo na matični Bonaire v prvi diving center po karte. In pri tem malček nerodno stopim iz dingija in se kresnem v levi palec (zakaj vedno leva noga?!). Noht se prelomi na pol in zakrivi navzgor. in pomol je takoj krvav. Ok, saj mi hitro pomagajo in povijejo, boli pa vseeno kar precej. In tako lažji za 10 amerikanosov po repu in en razbit palec pridingiramo nazaj na barko.

Nadaljevanje je klasično. Jaz za mašino. Precej stvari uredim, ostala mi je samo še ena malo večja zadeva in nekaj manjših. Ja, to je prilika za slavlje, ni kaj. Danes jaz kuham večerjo! Izberemo (baje) najboljšo oštarijo. In res, bilo je odlično. Vsaj meni. Naročil sem si barakudo in jo dobil tako, kot mora biti - file brez kosti. In z ogromno raznih prilog ter holandsko omako (kako drugače, saj smo vendar v nizozemski občini Bonaire). Ja, tako se dela, če znaš kuhati. Če ne znaš, jo spečeš pa skupaj s kostmi in poliješ s tržaško omako. In vsemu svetu razlagaš, kako je to dobro. Ah, ja, Primorci

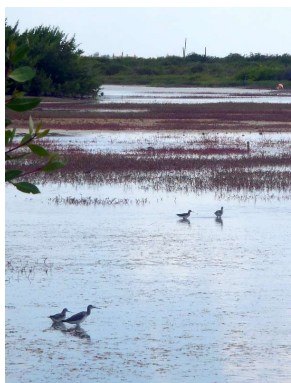
moji... Sladico preskočimo in se raje ustavimo v slaščičarni malo dalje. In potem še na pijački na pomolu pri Karlu. In na koncu na Mimi dočakamo rojstvo novega (koledarskega) dne.

Mima in Mala skupaj na Bonaire

Kralensdijk

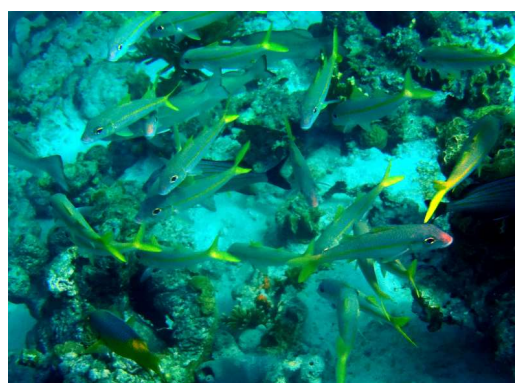
Klein Bonaire

Želva v svoji elegantni pozi premikanja skozi vodo

Pisanih rib je kot v akvariju

Tudi cele jate

Korale na nekaterih delih so prav čudovite

Možgančki